

stedte sin allerunderdanigste Førefilling og fik sit Provisorium. Det var Hovedbegyndelsen til den Strid, Ministeren har reist, naaget han trods denne Strid har faaet langt større Bevillinger — hvad jeg har paavist — af Folkethinget, end noget tidligere Ministerium har faaet. De vare saa naadige den Gang at bevilge denne Minister Midler den 8de November. De gjorde det i den Forventning, at han maatte erkjende, at han havde været langt ude, for langt ude til at kunne vinde rigtig Tiltro, i Evne og Villie, til at lede Landet under farlige Forhold, hvor to Dele af Rigsdagen ere udprungne af saa væsentlig forskjellig Rod. Han fik sin Villie. Man jagde haade i offentlige og private Kredse, at Ministeriet — det var ikke blevet sagt offentligt, men det var en privat Kjendsgjerning — naar det fik sin midlertidige Bevilling og ydermere en Finantslov til det næste Aar, saa vilde sige Fjævel og Tak til Enhver, som havde hjulpet det ud af denne Krise, saa vilde det offre sig selv, for at man ikke hertilands atter skulde føres ud i en saadan Strid. Jeg veed ikke, om det er sandt, jeg har ikke med den Slags Ting at gøre, men det er meget sandsynligt, at det er sandt. Men Ministeriet blev, og jeg vil sige: jeg fortrænge dem for saa vidt ikke i, at de forsøgte, hvad den nye Situation kunde bringe. Hvad gjorde vi da? Ja, det er en Nationalfeil, der dog kan have sine behagelige Sider, at vi ere for bløde. Jeg antager, at i den Skole, som det danske Folk nu gennemgaar, naar det denne Feil vaffet noget af sig, og efter min Mening bliver det aldrig godt i Danmark, før vi faae Karaktererne styrkede noget mere, saaledes at Ingen længere kan tvivle om, at nu er det Alvor. Vi lod os opløse paa det vestindiske Spørgsmaal. Ministeren kunde have faaet Midler til Vestindien bevilgede, naar han vilde have sendt en Kommission med udvidet Kommissorium derover, saa at der kunde blive tilveiebragt endelige Forhold derovre; men Ministeren foretrak at handle paa egen Haand, han sendte sin Kommission med meget indskrænket Kommissorium og bevilgede sig selv de Penge til Vestindien, som han lovlig kunde have faaet bevilget af os. Har Ministeren nu haft nogen Fornøielse af sin vestindiske Politik? Gennemgaa Aarene siden, og De vil se Siden til Meget af den Sammer, der

er i Vestindien. Det har man den miværende Finantsministers Egenraadighed at takke for. Men trods dette, at han nu i Millionvis har sendt Penge til Vestindien uden vor Bevilling, givet dem Gaan paa Pant i Noget, der Intet var værd, i en Kommune, der nu allerede staar paa Falitens Stand, trods dette, hvormed han har fortsat, og naaget jeg gjorde Indsigelse, saa hvørg De kun Vestindianerne paa alle Verne, om den Tilstand, hvori de have befundet sig under Finantsministerens Ledelse, er forhaabningsfuld for dem, om den for Fremtiden giver dem Forventning om, at der vil udvikle sig en god Forstaaelse mellem Møderlandet og Verne. Man vil faae et enstemmigt Nei undtagen maasse fra dem, der af andre Grunde sige Ja. Jeg skal ikke komme ind paa det, men jeg har i sin Tid og senere haft Leilighed til at følge disse Forhold, og jeg tror ikke, at en flettere Ledelse af disse Ver fra nogen Finantsministers Side kan tænkes, og et flettere Forhold overfor Bevillingsmagten har han ikke kunnet stille Verne i. Desuagtet, trods haade Provisoriet og denne Fremgangsmaade med Vestindien, tog vi Affære og jagde i den treaarige Periode 1879 til 1881—82: Vi ville oprigtig søge Forhandling med dette Ministerium for at give Høre Leilighed til at vise, om der er nogen Mening i de Talemaader, vi ofte have hørt, at naar vi rigtig kom til en faktisk Forhandling om Sagerne, saa skulde vi nok finde hinanden, saa kom der nok Noget ud deraf. Trods Demokratietets Uenighed paa Grund af tidligere Begivenheder og ogsaa Uenighed i Taktik, blev der gennemført adskillige Love, deriblandt adskillige, som ikke skulde have været gennemførte — efter min Mening i alt Fald. Ministeriet kunde da se, at der, om ikke altid ved egen Hjælp, saa dog ved andre Kræfter, kunde blive Noget gennemført af Rigsdagen paa Lovgivningens Omraade. Men hvad Indskyldelse havde dette, havde hele denne Betrøbelse paa den ærede Finantsminister? Det havde den Indskyldelse, at han i 1881 endnu inden Finantslovforhandlingen var udløben, trods — hvad jeg kan huske tydelig — min haade mundtlige og skriftlige Advarsel mod at optage Striden paa den Maade, kastede os Finantsloven lige i Ansigtet, opløste Folkethinget og